

Két menyasszony, egy vőlegény

A templom gyönyörűen fel volt díszítve ezen a szép május végi napon. A kántor próbált, ki akart tenni magáért. Távoli rokon, aki esküdik, és ő mindig törekedett a tökéletességre, gyönyörű énekhangja miatt sokan csak kíváncsiságból is megjelentek a miséken.

Lassan kezdtek gyülekezni azok, akik nem voltak hivatalosak, csak kíváncsiskodni jöttek.

Az ő helyük kívül a templomon volt.

Ma kivételesen sokan jöttek, mert a falu tekintélyes családjának a fia fog esküdni és bizony kíváncsiak a szíve választottjára, na meg a délceg vőlegényre. Ezzel a házasságkötéssel sok lányos anya álma hiúsult meg, mert szívesen elfogadták volna vejüknek a fiatalembert.

Késett a násznép, a pap már kezdett aggódni, mert azért elég ritkaság az ilyen.

Hamarosan lóhalálában jött egy kamasz fiú kerékpáron. -Jaj, ne haragudjon a plébános úr, de nem lesz esküvő, majd eljön a gazda és rendbe teszi a dolgot!

Csodálkozott a pap, tiszteletreméltó, komoly család, vajon mi történhetett? De ha már így van, el kell fogadnia. Hamarosan elszéledtek a báméskodók, hümmögve, találgatózva, csalódottan. Mindenféle ötleteik támadtak, várták a későbbi magyarázatot. A lakodalmas házhoz azért a merészebbek elküldtek pár sihedert, hogy vajon mit látnak, hallanak? Bizony meglepő hírrel jöttek vissza, hogy ott ám nagy multság van, húzza a cigány, esznek, isznak, csak menyasszonyt meg vőlegényt nem látni! Na, ilyet sem hallottak még!

Odakint az udvaron a nagy sátorban, valóban folyt a multság. Összegyűlt a rokonság, lakodalom híján megünnepelték a majdnem örömapa 60. születésnapját. Természetesen az ünnepelt nem hagyta magyarázat nélkül az események ilyen váratlan fordulatát.

-Fiatal még a fiam, alig töltötte ki a katona időt, meggondolta magát, mi meg az anyjával azt mondtuk neki, inkább most lépjen vissza, mint amikor már gyerek sír a háznál!

Azért elindult a szóbeszéd...ilyet nem sűrűn tesznek meg, hogy a menyasszonyt pont ilyenkor cserben hagyják! Valami nagy oka kell, hogy legyen ennek, de semmi sem szokott titokban maradni! Csak a vendégsereg mulatott gondtalanul, bár furdalta az oldalukat a kíváncsiság, vajon mi is történt itt? Odabent a nagyszobában nagymama szívére a lányai vizes

borogatást tettek, de az öreg doktort is kihívták. A doktor a fejét csóválta. -Jaj Irén asszony, nem hiányzott ez, amúgy is gyenge a szíve! Injekciót adott és nyugalmat rendelt, bár tudta, abból lesz a legkevesebb. Miután elment, a család összeült, de beosztották, valaki mindig legyen a vendégek között, ha rövid időre is.

A vőlegény apja, aki most kénytelen volt születésnapot ülni, nagyokat sóhajtott. Jaj Istenem, ilyen kalamajkába keveredni...Három lányát tisztességesen férjhez adta és most itt ez a mai nap, az egyetlen fiával! Legidősebb veje, aki a násznagy lett volna, vigasztalta. - Nem kell már ezzel törődni! Jobb így, mint egy elhibázott házasság. Minden csoda három napig tart és majd, ha eljön az igaz szerelem, akkor megnősül a sógora.

A menyasszony családjához természetesen a templomi beharangozás előtt elmentek a család férfitagjai és elmondták, hogy tudják nem szép dolog, de a vőlegény visszalépett.

Nagyapa két testvére volt a hírvivő, amit kaptak, azt nem tették a kirakatba.

A legcsalódottabbak a menyasszony után a kislányok voltak, akik a közeli és tágabb családi körből kerültek ki.

Erre az alkalomra csodaszép egyforma ruhát és cipőt kaptak, ők voltak arra hivatottak, hogy majd az ifjú pár előtt virágszirmokat szórjanak.

A násznagy, a kis Aliz apja, maga sem tudott napirendre térni a dolog fölött, de anyósa és apósa miatt nem mutatta ezt. A legbelső szobában megtalálta a magába roskadt volt vőlegényt. Megkérdezte tőle, mi volt ennek a váratlan pálfordulásnak az oka, tegnap még úgy tűnt, egy boldog fiatalember fog nősülni.

István nagyokat sóhajtott. Igazából ő nem udvarolt komolyan, hiszen csak legyeskedett a lányok körül, de nem volt ez komoly a részéről. Sok lányt meghívott egy süteményre, üdítőre, táncoltatta őket. De nem érezte azt, hogy itt a nagy érzés, amiért meg kell házasodnia. Ezzel a lánnyal is így volt, de egy alkalommal a fiútestvérei a sarokba szorították és életveszélyesen megfenyegették. Az ő húgukkal nem szórakozhat csak úgy senki, még rossz híre kel! Vagy elveszi hamarosan, vagy egy életre nyomorékká teszik! A nyomaték kedvéért kapott is pár pofont, amit egy foga elvesztése bánt.

Sógora elcsodálkozott...félelemből akart nősülni?! Valahogy úgy, de aztán a lányt felöltöztette mindenféle szép tulajdonságokkal, már maga is elhitte, nincs itt kényszer, csak szerelem. Pedig az ő részéről ez erősen hibádzott.

Bizony nagypapa nem tervezett magának ilyen nagy és váratlan születésnap ünnepséget, még híja is volt a jeles dátumnak. Viszont jobb ötlete nem támadt, mire is fogja a nagy vendégséget. De ki tudja, kinek hány év van kiszabva, így legalább összejöttek az ő, meg a felesége testvérei, azok már házas gyerekei is.

Bent a házban az asszonyok tanácskozást folytattak. Volt, aki Istvánt hibáztatta, mások a lányt, miért is állította be kettejük kapcsolatát ilyen komolynak a családja előtt? Azért nagymama nagyon fájlalta fia hibátlan fogsorának az elcsúfítását.

Hajnalig eladomáztak a rokonok, a kényes eseményt nem emlegették. Azt azonban valaki megjegyezte, hogy még ilyen sem esett meg a faluban. -Na, bizony, mindig olyan történik, ami még sosem,- mondta Gyula, a volt násznagy jelölt. Igyekezett a vendégek között maradni, mert tudta, anyósáéknak idő kell, amíg valahogy napirendre térnek a dolgok fölött.

Szedelőzködtek a vendégek lassan, ekkor már a három lánytestvérnek kellett helyt állni, meg a főző asszonyoknak, hogy a sok ételt elosszák.

István megkérte sógorát, vigye ki az állomásra, elutazik jó messzire egy kedves katona cimborájához, de írni fog hamarosan. - Talán ez gyávaság?- kérdezte sógorát.- Nem, nem az! Menj el, gondolkodj és tudod ide mindig hazavárnak. Jellemtelen ember vagyok?- Nem, nyugtatta a sógora, igaz az utolsó percben, de megjött az eszed!

Aliz aludt egy nagyot éjszaka, hát kikísérte nagybátyját a korai vonathoz ő is. István tréfálkozott vele, látta a kislány komoly megilletődött arcát.- Ne pityeregj, tedd el ezt a szép ruhát, nemsokára felveheted és megnézheted a szép menyasszonyt, akit majd én választok!

István a fővárosban kötött ki és felsőfokú végzettséget szerzett. Évente 2-3 alkalommal látogatta a szüleit, de a leveles postás gyakori vendég volt a portán.

Bizony a szüleinek, de a testvéreinek is hiányzott, ha jött a levél, nem győzték mivel kínálni a postást., aztán a levél kézről-kézre járt.

István végzettsége folytán jó állást kapott, állatorvos lett és természetesen vidéken kapott munkát.

Anyja, apja nagyon várták, arra számítottak, talán végleg hazatér. Eltelt 15 év, persze a faluban már más események régen elfeledtették az elmaradt esküvőt.

Irén nagymama sűrűn siratta „elveszített” egyetlen fiát, bár nagyapának is hiányzott nagyon, de mindig türelemre intette a feleségét. Az unokák nőttek, sőt születtek is még. Alíz egy húggal lett megajándékozva.

Aztán távirat jött, István hazalátogat teljes két hétre, de vendéget is hoz magával. 36 esztendő volt már ekkor. Találgattak, vajon kit hoz magával? Szabaddá tettek egy szobát a vendégnek és tele izgalommal várahoztak.

Dél tájban egy autó gördült be a nyitva hagyott kapun. István szállt ki belőle és egy csinos, fiatal hölgy. A beígért menyasszonnyal érkezett. Alizt már jó ideje nem látta, a lány messze tanult és ritkán tudott hazalátogatni. De ni csak, egy tiszta kiköpött Aliz jött elébe, épp annyi idősen, mint amikor ő elment innen. Nem ment ez a lány semmire? Persze tudta, hogy nővére szült még egy kislányt.- Nem Alíz vagyok István, hanem Noémi. A nővérem hétvégére megérkezik! Bemutatta a menyasszonyt, aki azon a településen volt gyermekorvos, ahol ő állatorvos. Itt szeretnének házasságot kötni és ha van rá lehetőség, le is telepednek a faluban. Nagymama úgy sírt, mint a zápor, nagyapa a szemüvegét törölgette.- Aztán fiam, mikor gondoltátok? -Amilyen hamar meg lehet szervezni.- mondta az ifjú pár.

Persze Gyula lesz a násznagy. Mi tagadás, a sógor kicsit ódzkodott ettől a múltkori eset kapcsán. De István megnyugtatta ez egy szerelmi házasság lesz, senki, semmit nem fog lemondani. 6 hét múlva kitűzték az esküvőt, de István ragaszkodott hozzá, a költségeket ő állja, mert nagyon kiköltekeztek a szülei régen.

A menyasszony szimpatikus volt, mindenki hamar megszerette. Szerencsére mindkettejüknek volt állás is a faluban, a gyerekorvos leendő fiatalasszonynak nagyon örültek a kisgyermekes anyák.

A pap is ugyanaz volt, kicsit meg volt illetődve ettől a váratlan eseménytől, de István megnyugtatta, nem lesz semmi baj. -Szépen beszéljen a plébános úr, hagy örüljenek az öregek is!

Eljött a nagy nap, a kis Noémire éppen illet a nővére valamikori ruhája, bár nagymama kicsit divatosabbá varázsolta. Sokan meghaltak az idős rokonok közül, de helyettük jöttek István barátai, meg a menyasszony Gabriella szülei, hozzátartozói.

István valahogy érezte, valami hiányzik, de olyan nagy volt a nyüzsgés, mindennel tele volt a feje, eszébe sem jutott mi az.

Aztán a templomban kiderült. Egy szépséges fiatal lány énekelte csodálatosan az Áve Mariát. Nagyapa sírt, nagymama is, de még Gyula is elérzékenyült. István nézte, nézte, aztán ölbe kapta már a templomon kívül.- Kicsi Aliz! Megnőttél, énekesnő lettél?? Igen, ez így van, vágytam is rá, hogy egyszer majd az esküvődön énekelhessek! -

--Ugye legkedvesebb nagybátyám, nem kell többé az állomásra kísérnünk? István nagyot nevetett. - Jaj dehogyis, én vagyok a keresztapád, de megbeszéltük már a feleségemmel, az első gyermekünk keresztanyja csakis te lehetsz!